

ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Η ΣΙΩΠΗ ΤΩΝ ΚΕΡΙΩΝ

Ποήματα

Εκδόσεις ΖΗΤΗ

Η ΣΙΩΠΗ ΤΩΝ ΚΕΡΙΩΝ

*Θεοί παλιοί και νέοι
γκρεμίστηκαν από τα ιερά τους.
Κι εμείς χωρίς την προστασία
που μας παρείχε η παρουσία τους
καταμετρούμε τους επιδρομείς*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

I

Η σιωπή των κεριών	9
Το σπίτι με την αποθήκη	10
Γέρικες σιλουέτες στην προκυμαία	12
Δεν έχουμε κρυφή ζωή	13
Μεσημέρι καλοκαιριού στη Νότια Ρόδο	14
Λέξεις	16
Αυγή	17
Ρευστότητα	18
Το καλοκαίρι του τόπου μου	20
Η μέσα θάλασσα.....	21
Ξημέρωμα στο Αιγαίο	22
Αγάπες των καιρών μας	24
Θλίψη	25
Νυχτερινοί συλλογισμοί	26
Οι διαλεχτοί	27
Νέες σπορές	28
Ήλιε αρχηγέ	30
Άκρως επικίνδυνα	31
Διαστάσεις προσαρμογής.....	32
Η κουκουβάγια του απελπισμένου δειλινού.....	33

II

Να παραμείνω απλός	37
Το ραγισμένο φιλί της αναχώρησης	38
Ρότες ψυχής	39
Επώδυνη σιωπή	40
Σεπτέμβρης.....	42
Φόβος	43
Μυστικές πτυχές.....	44
Μην αφήσεις.....	45
Αυτοκριτική	46
Τοκογλυφικές ιστορίες	47
Πόσα μπορεί να πει ο άνθρωπος για τον εαυτό του	48
Δεσμά	50
Ελάχιστη απαίτηση.....	51

III

Ξεχάστηκε	55
Τελευταία συνάντηση.....	56
Συνηθισμένο πρωινό.....	57
Το μπαλκόνι της κεντρικής πλατείας	58
Δημιουργία	59
Τα βήματα των παιδιών	60
Νυχτερινή σκηνή	61
Ένα μοβ απόγευμα	62
Το δεύτερο σώμα	63
Το μυστικό δάσος	64
Ανακάλυψη.....	65

IV

Υποδοχή	69
Το σώμα σου που αγαπώ	70
Θα κρυφτώ ένα βράδυ στην αγκαλιά σου	71
Η ζωή που μου πήρες	72
Όταν σε συναντήσω ξανά.....	73
Τι να σου είπε εκείνη η νύχτα	74
Διάψευση	75
Ντροπές φιλήδονες.....	76
Με αρνήθηκες πάλι	77
Ομολογία	78
Τα μάτια σου το βράδυ	79

V

Κομμάτια πατρίδας	83
Το πληγωμένο μάτι του αίγαγρου.....	84
Λειψανοθήκες	85
Για τη μικρή μου πατρίδα σας μιλώ	86
Ακαθόριστη έκφραση.....	88
Κληρονομιά	89
Η κραυγή σου	90
Όνειρα και ορτανσίες	91
Από εκείνο τον Ιούλη	92
Το ζήτημα	93

I

*Μυρσίνη του πελάγους
ποιος θα βρεθεί
σε τούτο τον καινούργιο κόσμο
με σίχους να σε τραγουδήσει.*

Η ΣΙΩΠΗ ΤΩΝ ΚΕΡΙΩΝ

Νύχτα φτερό πουλιού
και το φεγγάρι με μια αιδημοσύνη σχεδόν παιδική
ξενυχτά μαζί μου στη σιωπή των κεριών.
Ψάχνω στην άκρη του βυθού της χαμένης καρποφορίας
κι εκεί που σπρώχνει τα σύννεφα ο άνεμος
να βρω έξω από τα σχήματα του αυτονόητου
το αληθινό χρώμα της βροχής·
και το νόημα που ματώνει
τις αναλογίες των πραγμάτων.

Αποκρυπτογραφώ την ηχώ ακούσιας νοσταλγίας
στις ανάσες της γης μετά την πρώτη βροχή
κι αποστηθίζω λέξεις ανείπωτες
και δάκρυα ακύμαντα σ' ερημικά δωμάτια.
Ανιχνεύω την απελπισμένη θλίψη
της προδομένης τριανταφυλλιάς
για το ξεθυμασμένο άρωμα
καλών ημερών που πέρασαν.
Ερμηνεύω την σιωπηλή ακινησία αυτών
που αξίωσαν να είναι πουλιά
μα μείνανε βότσαλα σε ήρεμα ρυάκια·
κι αυτών που θέλανε να έχουν μια ψυχή ατόφια
κι από τις δαγκωματιές αιμορραγούν σιγά σιγά στη λόχμη.

Ήχοι αόρατοι σαρκασμός
της απελπισμένης αηδόνας στα κενά της νύχτας.
Ελεγείες της σιωπής
μακριά από την προστασία των Θεών.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

Όταν ο παππούς μου μίλαγε στον άνεμο
με το μικρό του όνομα,
εμείς με καρδιά κεντημένη
στα φτερά της άνοιξης
ζητούσαμε να φύγουμε
να τα προλάβουμε όλα.

Κι όταν γευτήκαμε την ηχώ
που εμπνέουν τα μάτια της ζωής,
μας ήρθε η ανάγκη να έχουμε ένα σπίτι
να στεγνώνουμε τα βρεμένα μας ρούχα
και να κλείνουμε έξω
το σκύλο που μας κυνηγά·
προπάντων να θυμόμαστε
τους πεθαμένους μας.

Σπίτι

πάνω στην άσπρη πέτρα
κάτω από έναν εύγλωττο ουρανό
δίπλα στη φλύαρή μας θάλασσα.
Και να 'χει μια αποθήκη μεγάλη
σαν τα παλιά μας βήματα
για να χωρά τα μπακιρένια και τα πήλινα
των γιαγιάδων μας
και τις πλουμιστές γοργόνες που μαζέψαμε
από τους ταρσανάδες των νησιών
και τις πολλές μας αναμνήσεις
από τα πρώιμα ταξίδια μας.

Ακόμα τους σπόρους που περίσσεψαν
από τους γονιούς μας
τότε που σπέρνανε σιτάρι
και ντομάτες και βερίκοκα
μήπως τους χρειαστούν- ποιος ξέρει- τα παιδιά μας
όταν αφήσουνε τ' αδέσποτα παιχνίδια τους
κι ασχοληθούν με την υποδοχή
της άνοιξης και των τρεχούμενων νερών.

Έτσι ακριβώς τα σπίτια μας
αντίκρυ στο ξημέρωμα του ήλιου
με τοίχους άσπρους και παραθύρια μπλε
να πιάνει ο φόβος την ομίχλη.

ΓΕΡΙΚΕΣ ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ

Γέρικες σιλουέτες,
σχεδόν ελάχιστες,
σα μαραμμένες σκιές,
κάποια φθινοπωρινά απογεύματα
περπατούν στην προκυμαία
σα να πηγαίνουν με δανεισμένα βήματα.

Είναι και στιγμές που στέκουν
ακίνητες μπροστά στη θάλασσα
όμηροι της θολής υγρασίας
και του διαθλασμένου κόσμου τους·
ίσως και μιας μνήμης
που τις αφήνει έξω από τη γραμμή
των πραγμάτων.

Γέρικες σιλουέτες
του πικρού παράπονου
και της σκοτεινής δύναμης
μιας τύχης μοναχικής,
πριν πέσει η νύχτα σας βλέπω
να φεύγετε σιωπηλά
μα κι επίσημα,
σαν σε μεγάλο ταξίδι,
σαν ξαφνικά να νοιώσατε την ηχώ
της τρυφερής αγκαλιάς
του άσπρου σύννεφου.

Γέρικες σιλουέτες αγαπημένες.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΥΦΗ ΖΩΗ

Ήταν ωραίο το χαμόγελό σου
όταν μου έλεγες πως δεν μπορούμε
να κρυφτούμε από το καλοκαίρι.

Ακονισμένο το φως
μας σπρώχνει
από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
κατά τη φορά μιλημένων κυμάτων
και μας γνέθει το φέρσιμο διαρρέουσας αίσθησης
που γυμνώνει τα σώματα και τις ψυχές.

Κάτω από το μεγάλο ηλιοτρόπιο
που μας χωράει όλους στη ξάστερη ευφροσύνη του
ανασαινούμε με το ρυθμό λαμπυρισμένης πλώρης
κι αναγνωρίζουμε τους φίλους μας
από τα φωτοστέφανα τους.

Λέξεις μας και χειρονομίες
που άλλοι να καταλάβουν δεν μπορούν
και που τις παίρνει ο μαΐστρος
κι ανοίγει τις πόρτες και τα παράθυρα
και τα πουκάμισά μας
για τα δημόσια γενέθλια των γιασεμιών
τις νύχτες με τα πρόθυμα φεγγάρια.

Ήταν ωραίο το χαμόγελό σου
όταν μου έλεγες πως σε τούτο τον τόπο
δεν έχουμε κρυφή ζωή.

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΡΟΔΟ

Η αδιόρατη ανάσα της θάλασσας
πάνω στην επιδοκιμασία
του ακέραιου ζεστού γαλάζιου.
Τα σαντάλια που στεγνώνουν
στο κατώφλι της ανοιχτής εξώπορτας.
Το τζιτζίκι που κατεβαίνει από το δέντρο
και ακινητοποιεί το ρολόι
στη γυάλινη πυράδα των τανυσμένων ωρών.

Η αντηλιά που αλλάζει
το σχήμα της γυμνής πέτρας
στο θερισμένο χωράφι
κι ασβεστώνει με φως το σεντόνι
που ανεμίζει κρεμασμένο στην αυλή

Ένα κορίτσι θρυμματίζει το βάθος του τοπίου
καθώς τινάζει από το φουστάνι του
τη σκόνη του χωματόδρομου.

Ένα αγόρι βάφει με βατόμουρα τα χείλη του
και βγάζει με μια πραϋντική ευφορία
τις πευκοβελόνες ανάμεσα
από τα δάκτυλα των ποδιών του.

Ο λυπημένος γέρος στο καφενείο της πλατείας
αποστηθίζει με λέξεις αμίλητες τη γη
στις χαραγές των χεριών του.

Οι ηλιοκαμένες πλάτες του νέου αγρότη
που πολλαπλασιάζουν την ευλάβεια
της σκληρής περηφάνιας
στις αγκαλιές πρόθυμων κήπων.

Κι η ασάλευτη σαύρα
στον οδοντωτό ίσκιο των δέντρων
με την αχισμένη κατάνυξη
της άηχης μοναξιάς.

Το τρίξιμο του μαχαιριού
στη κόκκινη σάρκα του καρπουζιού
κι οι μαύροι σπόροι στο τραπεζομάντιλο.

ΛΕΞΕΙΣ

Ανάμεσα στις λέξεις οι ίδιες ιστορίες
από τότε που χαράσσαμε στους τοίχους της σπηλιάς
τα σχήματα των φόβων μας.

Ζήτημα λέξεων
και το στιλβωμένο δέρμα της ύπαρξής μας
μα και η απουσία μας από το πρόσωπο της γης.
Ζήτημα λέξεων
και οι ονομασίες των Θεών
και τα νοήματα των γεγονότων·
ακόμα και το παιχνίδι με τη ζυγαριά
στο λυκόφως της αόριστης δικαιοσύνης·
ακόμα και η λαγνεία της ερημιάς των ποιητών
στις επίμονες σιωπές της αυγής.

Δροσιά στην έξαψη των μέσα αισθημάτων
το γέμισμα του κενού που συγκρατεί τον κόσμο
με τις δικές του καθενός μας λέξεις.
Μόνο και μόνο για να μπορούν να πλάθουνε οι μνήμες
αισθήσεις στερεοποιημένες
του κόσμου του βαθύτερου.

Στην άκρες των λέξεων
κι ο πόνος των ανθρώπων.

Μια τρυφερότητα και μια τύψη
για όλους εκείνους που κάποτε
βυθίστηκαν στις λέξεις τις πυκνές
και δεν μπορέσανε ποτέ να ξαναβγούνε.